

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: **M. J.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.10.2014, č. j. 16292/DS/2014/Kj, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

- I. **Rozhodnutí žalovaného, popis skutkového stavu projednávané věci, obsah žaloby, vyjádření žalovaného**

[1] Rozhodnutím ze dne 23.10.2014, č.j. 16292/DS/2014/Kj, Krajský úřad Královéhradeckého kraje jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Magistrátu města Hradec Králové (dále „správní orgán I. stupně“), ze dne 3.9.2014, č.j. P/1628/2014/OS1/DvP. Tímto rozhodnutím uznal prvostupňový správní orgán žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že dne 14.4.2014 nejdéle v 9:22 hodin, na přesně specifikovaném místě, jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla tovární značky Volkswagen New Beetle (dále „motorové vozidlo“ event. „VW“), registrační značky x, byly na pozemních komunikacích dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Za toto jednání byla žalobkyni podle § 125f odst. 3. zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.000,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,-Kč.

[2] Výše uvedenému rozhodnutí předcházela následně popsaná situace. Dne 14.4.2014 v 9:22 hodin byla strážníkem Městské policie Hradec Králové, Bc. M. P., provedena kontrola ulice Jana Koziny v Hradci Králové. Bylo zjištěno vozidlo tovární značky VW, registrační značky x, u kterého **nebyl uhrazen parkovací poplatek, a to ani formou zaplacení přes SMS, jak bylo ověřeno, stejně tak nebyla viditelně umístěna parkovací karta.** Tímto chováním řidič vozidla porušil dopravní značku „IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „IP 13c – Parkoviště s parkovacím automatem“, s dodatkovou tabulkou „E13 – Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platné parkovací karty“ a „E13 – PO-Pá 8-18hod, SO 8-16 hod“. Zjištěné jednání naplnilo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákon o silničním provozu, neboť dosud neustanovený řidič porušil § 4 písm. c) téhož zákona. Byla pořízena fotodokumentace, vyspána výzva pro nepřítomného řidiče a zjištěn provozovatel vozidla, kterým byla paní M. J.

[3] Na žádost o podání vysvětlení dle ust. § 11 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o obecní policii“), se žalobkyně nedostavila, ačkoli jí byla výzva řádně doručena. Následně bylo sepsáno oznámení o podezření ze spáchání přestupku dle § 10 odst. 2 téhož zákona, které bylo spolu s výše zjištěnými skutečnostmi a fotodokumentací postoupeno správnímu orgánu I. stupně. Ten zaslal žalobkyni jako zjištěné provozovatelce Výzvu k zaplacení určené částky ve výši 300,-Kč podle § 125h odst. 1 silničního zákona (dále „Výzva“). Správní orgán postupoval v souladu s výše uvedeným zákonným ustanovením, neboť shledal naplnění podmínek § 125f odst. 2 téhož zákona, totožnost řidiče vozidla mu nebyla známa a nebyla zřejmá ani z podkladů pro zahájení řízení o přestupku. Konečně pak porušení zákonné povinnosti bylo možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení. V této Výzvě ze dne 22.5.2014 je, krom možnosti uhradit peněžitou částku ve výši 300,-Kč, rovněž dostatečně popsán skutek, kterého se řidič vozidla dopustil, včetně místa a času, kdy k události došlo s tím, že zjištěné jednání naplnilo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť dosud neustanovený řidič porušil § 4 písm. c) téhož zákona.

[4] Žalobkyně zareagovala dopisem doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 13.6.2014, ve kterém sdělila, že předmětné vozidlo v době spáchání přestupku užíval a řídil J. L. Pro případ zahájení řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla udělila dne 10.6.2014 plnou moc pro zastupování společnosti FLEET Control, s.r.o., se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha 1. Dne 20.6.2014 zaslal správní orgán I. stupně zmocněnci žalobkyně výzvu k bližší identifikaci údajů označeného řidiče. V odpovědi s datem 24.6.2014 žalobkyně oznámila, že se jí nepodařilo pana L. kontaktovat, datum narození nezná.

[5] Ve správním spise je na čl. 16 založen úřední záznam z 26.6.2014, z něhož vyplývá, že šetřením v registru obyvatel bylo zjištěno, že žalobkyní označený řidič dne 9.5.2014 zemřel. Přípisem ze dne 22.7.2014 požádal správní orgán I. stupně Krajské ředitelství policie České republiky Jihomoravského kraje, obvodní odd. Blansko, s odkazem na ust. § 59 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“), o součinnost spočívající v ověření reálnosti informace poskytnuté žalobkyní k jí označené osobě řidiče, zemřelého L. V odpovědi ze dne 27.7.2014 je uvedeno, že manželka a syn uvedeného řidiče potvrdili, že **jmenovaný zemřel dne 9.5.2014, přičemž dva roky před úmrtím byl v důsledku stavu po úrazu v umělém spánku. Je proto naprosto vyloučeno, aby v den uvedený žalobkyní řídil motorové vozidlo.** Navíc pozůstalí sdělili, že žalobkyni neznají, stejně tak jim není známo, že by ji znal zemřelý L.

[6] S datem 31.7.2014 vydal správní orgán I. stupně Příkaz, kterým uznal žalobkyni vinnou se spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že *„jako provozovatelka vozidla nezajistila, aby byly při použití vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, tedy nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována povinnost uvedená v § 4 písmeno c) zákona o*

silničním provozu, přičemž nezjištěný řidič dne 14.4.2014 nejdéle v 09:22 hod. jako řidič vozidla zn. VW, rz x s tímto v Hradci Králové ul. Jana Koziny (v blízkosti zdravotní školy) parkoval bez uhrazeného parkovacího poplatku nebo parkovací karty. Tím porušil dopravní značku „IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „IP 13c – Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „E12 – Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platných parkovacích karet PO-Pá 8-18hod, SO 8-16 hod“, aniž by vozidlo takovou kartou označil nebo parkovací poplatek uhradil.“

[7] Jako provozovatelka vozidla, kterým byl spáchán přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, byla zjištěna žalobkyně, která porušila ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, čímž se dopustila správního deliktu dle § 125f odst. 1 citovaného zákona, a proto jí byla uložena pokuta ve výši 2.000,-Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení (viz. bod [1]). V odůvodnění Příkazu objasnil správní orgán I. stupně důvody, pro které považoval označení L. jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku, s přihlédnutím ke zjištěným skutečnostem ohledně jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a následného úmrtí, za účelové a cynické. Dospěl k závěru, že v daném případě žalobkyně porušila jí vytykanou zákonnou povinnost, v důsledku čehož se dopustila vymezeného správního deliktu. V rozhodnutí je rovněž odůvodněna výše uložené pokuty, která vychází ze zjištění, že téhož správního deliktu se žalobkyně dopustila opakovaně.

[8] Na včasný odpor reagoval správní orgán I. stupně oznámením ze dne 18.8.2014 o ukončení dokazování a poučením o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, to vše s odkazem na ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). Oznámení bylo doručeno zmocněnci žalobkyně do datové schránky, do které se přihlásila oprávněná osoba. Na termín předvolání se nikdo nedostavil, stejně tak nebylo na oznámení ze strany žalobkyně reagováno ani písemně.

[9] Dne 3.9.2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí obsahově prakticky shodné s Příkazem popsáním v bodu [6] a [7]. V rozhodnutí na straně třetí vysvětluje správní orgán důvody, pro které nebylo doručováno předvolání k podání vysvětlení L., kterého žalobkyně označila za řidiče vozidla.

[10] Žalobkyně napadla rozhodnutí tzv. „blanketním“ odvoláním, k jehož řádnému doplnění byla v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu vyzvána prostřednictvím svého zmocněnce. Současně jí byla stanovena lhůta k řádnému doplnění odvolání, kterou nevyužila, ačkoli řádná výzva byla opět doručena do datové schránky zmocněnce.

[11] Poté následuje rozhodnutí žalovaného ze dne 23.10.2014, které žalobkyně učinila předmětem žaloby. V něm se žalovaný ztotožnil se správností rozhodnutí napadeného odvoláním včetně obsahu jeho odůvodnění.

[12] Ve včasné žalobě specifikovala žalobkyně námitky, které podřadila do těchto třech okruhů.

a) Neprovedené ústní jednání

Pod touto námitkou vyslovila přesvědčení, že takový postup krátil její práva dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně má právo na to, aby její věc byla projednána, a to za její přítomnosti a za přítomnosti jejího obhájce tak, aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu.

b) Absence řádné výzvy dle § 36 odst. 3 správního řádu

Správní orgán řádně nevyzval žalobkyni k tomu, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí. Správní orgán sice vyhotovil dne 18.8.2014 výzvu č. j. P/1628/2014/OS1/DvP, ze dne 18. 8. 2014, kterou byla žalobkyně vyzvána k tomu, aby se dne 3. 9. 2014 v 9:45 hodin dostavila k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. V této výzvě nebyla poučena o tom, že pokud se k seznámení s podklady pro rozhodnutí nedostaví, bude v řízení pokračováno vydáním rozhodnutí.

Z předmětné výzvy nebylo zřejmé, k jakému datu má správní orgán v úmyslu vydat rozhodnutí, ani z této nebylo zřejmé, že správní orgán má v úmyslu v řízení pokračovat vydáním rozhodnutí. Žalobkyně očekávala, že správní orgán bude pokračovat nařízením ústního jednání. V tomto směru odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, 15 Ca 258/2008-55, [2664/2012 Sb. NSS]: na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67.

c) Neprokázaný skutkový stav

K této námitce zopakovala již výše vytýkané, tedy že po poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu nemohla tušit, že bude vydáno rozhodnutí. To tak bylo, dle názoru žalobce, překvapivé, neboť žalobkyně nemohla jeho vydání v dané fázi řízení predikovat (viz nálezy Ústavního soudu č.j. I. ÚS 654/03, [27/2004 USn.]). Namítla, že správní orgán neprokázal, že cestou k parkovacímu stání v ulici Jana Koziny v Hradci Králové, označenému DZ IP 11c, by byla umístěna DZ IP 25a s dodatkovou značkou IP 13c. Nadto se jeví rozporným, z jakého důvodu by u parkovacího místa byla umístěna dopravní značka IP 11c (parkoviště, podélné stání), namísto značky IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem), pokud by na předmětném místě skutečně bylo zakázáno stání bez zaplacení parkovacího poplatku. Za této situace měl správní orgán k řádnému zjištění skutkového stavu buď předvolat svědky a položit jim dotaz, zda zkontrolovali umístění dopravního značení IP13c na všech příjezdových komunikacích, nebo provést ohledání místa. Správní orgán ani od provozovatele parkovacího automatu nezjistil, zda parkovné nebylo hrazeno SMS platbou.

[13] Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 7.1.2015. Provedl rekapitulaci dosavadního průběhu řízení, zopakoval zjištěný a doložený skutkový stav věci. Zdůraznil, že se osobu označenou jako řidič a potencionální pachatel zjištěného přestupku, pokusil správní orgán I. stupně kontaktovat, avšak bezvýsledně. Jednání ve věci nebylo nařízeno s odkazem na ust. § 49 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně měla možnost vyjádřit své stanovisko k věci, neboť její zmocněnec byl ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu obeznámen s ukončením dokazování a s možností seznámit se se spisovým materiálem. Konečně pak výrok rozhodnutí považoval žalovaný za dostatečně konkrétní a srozumitelný. Je v něm popsáno, které zákonné ustanovení žalobkyně jako provozovatelka motorového vozidla porušila s odkazem na konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu. V zásadě ve vyjádření vycházel z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na jeho správnosti setrval a navrhl zamítnutí žaloby.

II. Skutková zjištění, právní úprava, hodnocení krajského soudu

[14] O žalobě krajský soud rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“), neboť žalobkyně a žalovaný s tímto postupem souhlasili. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout tolíko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez

návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny. Soud si u žalovaného vyžádal správní spisy a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[15] Z předloženého správního spisu soud ověřil, že řízení před správními orgány proběhlo způsobem podrobně popsáním v části I. tohoto rozhodnutí, a proto na ně krajský soud pro stručnost odkazuje.

[16] Právní úprava posuzovaného správního deliktu je následující.

Podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu Obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a

c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Podle ust. § 125f odst. 1 téhož zákona Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle odst. 2 výše citovaného ustanovení Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud

a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,

b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a

c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

Výzva vůči provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ust. § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, **označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje**, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7.

[17] Dále ze zákonné úpravy vyplývá, že k odpovědnosti za předmětný správní delikt není dle ust. § 125f zákona o silničním provozu vyžadováno zavinění, jedná se tedy o odpovědnost objektivní. Aby se provozovatel odpovědnosti za správní delikt zprostil, muselo by dojít k naplnění podmínek ust. § 125f odst. 5 písm. a) a b) téhož zákona (vozidlo bylo provozovateli odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou nebo provozovatel podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel). Žádný ze zákonem stanovených liberačních důvodů zjištěn nebyl, resp. žalobkyně se jeho existence nedovolávala.

[18] Žalobkyně v projednávané věci rovněž neuhradila na základě Výzvy tzv. „určenou částku“ (§ 125h odst. 1 zákona o silničním provozu), nicméně následně využila možnosti

zbavit se objektivní odpovědnosti za vytýkaný správní delikt tím, že v souladu s ust. § 125h odst. 6 téhož zákona sdělila údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

[19] Krajský soud si již může dovolit, a to s přihlédnutím ke zkušenostem získaným rozhodovací praxí (viz sp. zn. 28A 8/2014, dále ve věci projednané u téhož soudu, pobočka Pardubice, pod sp. 52 A 60/2014, 52 A 30/2014, 52 A 32/2014, 52 A 80/2014 a celá řada dalších případů, v nichž není jisté náhodou, že žaloby podává v záhlaví tohoto rozsudku uvedený advokát), přednést následující úvahu. Je zcela mimo jakoukoli pochybnost, že žalobkyně označila zcela záměrně a účelově za řidiče vozidla L. Pro souzený případ je nerozhodné, zda-li tato osoba byla „vybrána“ zcela náhodně, či zda se jednalo o „cílený výběr“ z důvodů, které není momentálně namístě specifikovat, aby nebyl krajský soud event. nařčen z vytváření ničím nepodložených konstrukcí.

[20] Je vhodné připomenout, že se žalobkyní bylo již v minulosti u nadepsaného soudu, a to pod sp. zn. 30A 63/2014, vedeno řízení o témže správním deliktu, kdy ovšem ke zjištění přestupkového chování řidiče došlo jiného dne. Vozidlo, jehož je žalobkyně provozovatelkou, bylo opakovaně zaparkováno na stejném místě (v Hradci Králové, ul. Jana Koziny, v blízkosti zdravotní školy), bez zaplacení parkovacího poplatku či bez viditelně položené parkovací karty. Stejně tak je krajskému soudu z jeho úřední činnosti známo, že byla podána další žaloba, která je vedena u nadepsaného soudu pod sp. zn. 30A 17/2015, v níž se znovu jedná o zcela shodný přestupek, resp. správní delikt zjištěný na časové ose jako poslední. Je tedy evidentní, že vozidlo žalobkyně na tomtéž místě parkuje, případně v minulosti parkovalo, opakovaně, přičemž je vyloučeno, aby řidiči vozidla nebyly známy místní poměry týkající se povinnosti úhrady za parkování. Krajský soud může říci, že i jemu je oblast, kde bylo vozidlo žalobkyně opakovaně parkováno, dobře známa. V této konkrétní věci pak bylo vozidlo zaparkováno dokonce na místě, kde je naprosto viditelně a nepřehlédnutelně umístěn parkovací automat.

[21] Dále z výsledků šetření obsažených ve správním spise vyplývá shora již uvedený závěr soudu, totiž, že označení L. jako řidiče vozidla v den spáchání přestupku je účelové, když jeho faktický zdravotní stav vylučoval jakékoli jeho aktivity. Z hlediska morálního a lidského lze jen stěží uvěřit, že žalobkyně byla svolná k tomu, aby v zájmu hájení přestupkového jednání došlo ke zneužití osoby, která pro svůj závažný zdravotní stav byla udržována dva roky v umělém spánku, přičemž tři týdny po zjištěném přestupkovém jednání zemřela. V tomto případě, stejně tak jako v případech obdobných, totiž nelze hovořit o ochraně jednotlivce před jakousi „zlovůlí“ státních orgánů. Je to naopak žalobkyně, která buď sama svým chováním nerespektovala zákon, pokud vozidlo parkovala bez zaplacení parkovacího poplatku ona sama (což se jeví, s přihlédnutím k opakovanému přestupkovému jednání zjišťovanému v uvedených případech v téměř shodnou hodinu a prakticky na tomtéž místě, jako velmi pravděpodobné), nebo chránila faktickou osobu řidiče, kterou ovšem zná opět jen ona sama, když jí označený L. z důvodů popsaných řidičem být nemohl, ačkoli ho žalobkyně řidičem označila. Žalobkyně tak byla potrestána zcela důvodně.

[22] Je poněkud zarážející, že zmocněnec žalobkyně dlouhodobě se specializující na zastupování osob před správními orgány v řízeních o přestupcích a v řízeních o správních deliktech provozovatelů motorových vozidel, vytýká žalovanému, že z jeho výzev nebylo např. zřejmé, k jakému datu má správní orgán v úmyslu vydat rozhodnutí, event. nebylo zřejmé, zda-li má správní orgán po výzvě v úmyslu v řízení pokračovat již jen vydáním rozhodnutí. Tyto a další obdobné požadavky na přísně formalistické dodržování zákona žalobkyně na straně jedné vyžaduje, aniž by na straně druhé v řízení před správními orgány postupovala tak, aby výsledek rozhodnutí pro ni „překvapivý“ nebyl. V této konkrétní věci byla žalobkyně poté, kdy správní orgán I. stupně vydal dne 31.7.2014 ve věci Příkaz (viz bod [6] a [7]), obeznámena s tím, že jí zvolená taktika obrany se ukázala s ohledem na zjištění učiněná správním orgánem I. stupně poněkud nešťastnou. Přesto žalobkyně, resp. její zmocněnec, skutečnost rozhodující pro posouzení daného případu v tichosti opomněly, aby

se následně věnovaly, a to teprve až v žalobě samotné, zpochybňování správnosti postupu řízení vedeného před správními orgány. Krajský soud nesouhlasí s tím, že by správní orgány v bodech žalobkyní vytýkaných porušily odkazovaná zákonná ustanovení. Co jiného by mohl správní orgán I. stupně konat, když ověřil, že osoba žalobkyní označená jako řidič jím bez nejmenších pochybností být nemohla, než vydat ve věci Příkaz, který řádně odůvodnil. Ten žalobkyně napadla včasným odporem, nicméně žádná fakta objasňující do té doby zjištěný skutkový stav nepředložila, nežli posléze s odkazem na § 36 odst. 3 správního řádu vydat výzvu a následně, neboť žalobkyně neprojevila zájem seznámit se s podklady pro rozhodnutí, o věci rozhodnout. Ostatně oznámení ze dne 18.8.2014 je výslovně **označeno jako oznámení o ukončení dokazování**, a proto rozhodně nelze postup správního orgánu I. stupně tím, že následně vydal rozhodnutí, označit za překvapivý. Byla to žalobkyně, která si zvolila svoji taktiku obrany, na kterou správní orgán I. stupně adekvátně reagoval bez toho, aniž by byla nějakým zásadnějším způsobem dotčena její práva.

[23] K otázce zvolené procesní taktiky, a s ní souvisejících obstrukcí používaných některými žalobci, se rovněž vyjádřil Krajský soud v Hradci Králové – pobočka Pardubice, ve svém rozsudku ze dne 8.4.2015, č.j. 52A 57/2014-57, v němž uvedl následující: **„Avšak ne vždy se jedná pouze o právně relevantní postup umožňující „taktiku a způsob vedení obhajoby, které jsou výlučně k dispozici obviněného“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 5.3.2010, sp. zn. III.ÚS 1624/09). Již judikatura Nejvyššího správního soudu s odkazem na judikaturu Ústavního soudu obsahuje závěry o obecném zájmu na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž Ústavní soud přiřadil i právo státu na spravedlivý proces. Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto objektivní lhůty – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují již mimoprocesní cíle (výše uvedené závěry obsahuje judikatura - srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60).“**

[24] Krajský soud nepřehlédl, že správní orgán I. stupně neodložil řízení o přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g) správního řádu, což se nicméně činí pouze záznamem do spisu (§ 66 odst. 4 téhož předpisu). Na porušení práv žalobkyně nemohlo mít toto zjevné administrativní nedopatření žádný vliv.

[25] Dále krajský soud podotýká, že se neodklonil od svého, již dříve v předchozích rozhodnutích inzerovaného, závěru, který vychází z premisy, že rovněž v případech správních deliktů provozovatele vozidla je nezbytné nařídít, míněno před správním orgánem, jednání (viz např. rozsudek nadepsaného soudu sp.zn. 30A 55/2014, sp.zn. 30A 56/2014 event. sp.zn. 30 63/2014). V daném případě, s přihlédnutím k postoji žalobkyně soudem výše popsanému, ovšem dospěl k závěru, že absence ústního jednání nevedla k porušení práv žalobkyně, případně její práva nějakým zásadním způsobem neomezila. Žalobkyni byl dán v průběhu řízení před správními orgány dostatek prostoru k tomu, aby objasnila své námítky a označila důkazy, které dle jejího mínění měly být provedeny, neboť by hovořily v její prospěch. Lze být zcela ve shodě se správním orgánem, že zjištěný skutkový stav a v zásadě pasivita žalobkyně, byť je jejím právem se správním orgánem „nespolupracovat“,

umožnily vytvořit dostatečné důvody pro závěr o vině žalobkyně ve smyslu spáchání správního deliktu provozovatele motorového vozidla, s argumentací již výše popsanou.

[26] Krajský soud uzavírá, že závěry žalovaného obsažené v přezkoumávaném rozhodnutí lze akceptovat jako správné, souladné se zákonem a dostatečně přesvědčivě odůvodněné. Žalobu neshledal důvodnou, a proto ji zamítnul s odkazem na § 78 odst. 7 s. ř. s.

III. Náklady řízení

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové 29. října 2015

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu